

Psalmii mesianici - B. Reynolds

Cere-Mi, și-Ți voi da națiunile de moștenire și marginile pământului în stăpânire: Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, le vei sfărâma ca pe vasul unui olar. Psalmul 2.8,9

Subiectul acestui psalm este guvernarea pământului. Națiunile „se agitau” în încercarea lor de a respinge guvernarea divină (versetul 1). Aceasta s-a împlinit parțial atunci când Irod și Pilat „s-au adunat împreună împotriva” lui Hristos (Fapte 4.25-27). Iudeii și națiunile au fost complici la respingerea și omorârea Lui. Dar răzvrătirea lor va atinge apogeul odată cu apostazia zilelor din urmă. Conducătorii națiunilor vor să se elibereze de „legăturile” și „funiile” Sale, care simbolizează autoritatea lui Dumnezeu (versetul 3). Chiar și astăzi vedem guverne debarasându-se de anumite influențe ale creștinismului și de cerințele sale morale. Dumnezeu a declarat că Fiul Său va împărăți ca Rege, din Ierusalim. Acesta este un fapt atât de sigur, încât, deși încă nu s-a împlinit, Dumnezeu vorbește despre el la timpul trecut (versetul 6). Fiul lui Dumnezeu va cere și va primi națiunile drept moștenire (versetele 7 și 8). Descrierea stăpânirii lui Hristos în timpul împărăției de o mie de ani amintește că El va împărăți cu un „toiag de fier”. Toiagul de fier sugerează puterea împărătească – nu va fi democrație atunci. Domnia lui Hristos va fi absolută; cei care se vor împotrivi vor fi „sfărâmați în bucăți”.

Versetul 9 este citat de trei ori în Noul Testament.

1. Fiul de parte bărbătească, răpit la tronul lui Dumnezeu, va păstori toate națiunile cu un toiag de fier (Apocalipsa 12.5).
2. Împăratul Împăraților va veni și „va lovi națiunile; Și El le va păstori cu un toiag de fier” (Apocalipsa 19.15).
3. Credincioșii vor împărăți cu Hristos și vor mânui și ei toiagul de fier, pentru că le va fi dată „autoritate peste națiuni”! (Apocalipsa 2.26,27).

Împărații sunt îndemnați să îi slujească Domnului și să Îl „sărute pe Fiul”. Ferice de toți cei care se încred în El!

L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii și L-ai încununat cu glorie și cu onoare ... ai pus toate sub picioarele Lui. Psalmul 8.5,6

Psalmul 8 prezintă gloria „Fiului Omului” din timpul împărăției de o mie de ani, domnind peste ceruri și pământ. Hristos este „Domnul, Dumnezeul nostru” și Numele Lui va fi înălțat pe tot pământul; atunci, gloria Sa va fi mai presus de ceruri. Când Hristos era pe pământ, El a fost respins de conducătorii lui Israel, dar lauda din gura „pruncilor și a celor ce sug” l-a amuțit pe vrăjmaș. Aceasta s-a împlinit când copilașii l-au adus laudă în templu, spre consternarea marilor preoți (Matei 21.16).

Când Dumnezeu a creat cerurile și pământul, a pus pământul sub picioarele lui Adam (versetele 3-8). Dar cheia acestor versete nu se găsește privind la Adam și nici în psalmul propriu-zis, ci la trei pasaje din Noul Testament. 1. Hristos va veni din nou și va împărăți până va pune totul sub picioarele Lui. Ultimul vrăjmaș desființat va fi moartea (1 Corinteni 15.24-28). 2. Toate sunt puse sub picioarele lui Hristos asociat cu Adunarea (Efeseni 1.21-23). 3. Lumea „care va veni” îi va fi supusă; totuși, acum încă nu vedem că toate îi sunt supuse sub picioare, dar Îl vedem încununat cu glorie și onoare (Evrei 2.5-9).

Adam a fost făcut „cu puțin mai prejos decât îngerii” (versetul 5), însă Hristos a luat de bunăvoie un loc mai prejos decât îngerii (din punct de vedere al poziției), și totuși, El în Sine Însuși este mai mare decât ei (Evrei 1.6). Descoperirea măreață din Evrei 2 despre care nu se amintește deloc în Psalmul 8 este motivul pentru care Fiul Omului a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii. Datorită morții pe care a suferit-o, „El a gustat moartea pentru tot” (Evrei 2.9). El a făcut aceasta ca să anuleze puterea celui rău, să îi elibereze pe aceia robiți prin frica de moarte (Evrei 2.14,15)!

Nu vei părăsi sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea. Psalmul 16.10

Acest psalm prezintă umanitatea Domnului Isus și dependența Lui de Dumnezeu în timpul umblării Sale, terminate în bucuria învierii. Mesia Se roagă ca viața să-I fie păstrată. El Se încrede în Domnul. În rugăciunea Sa, El spune: „Bunătatea Mea nu se înalță până la Tine”. Venite de pe buzele unei Persoane Divine, aceste cuvinte pot părea greu de înțeles, dar El vorbește aici ca Om ascultător care nu caută o poziție pentru El însuși, ci pentru „cei aleși” de pe pământ, cu care Se asociază. El S-a identificat cu rămășița credincioasă în zilele întrupării Sale, când a fost botezat de Ioan Botezătorul, „ca să împlinească toată dreptatea” (Matei 3.13-17).

Mesia vorbește despre „partea moștenirii Mele și a paharului Meu”. Paharul Său a fost moștenirea Sa în Domnul; aceasta a fost partea Lui. Pentru El a fost o moștenire plăcută. Aceasta este o afirmație remarcabilă în lumina unui alt pahar pe care Tatăl l-a cerut să îl bea. Spre deosebire de paharul plăcut al moștenirii Sale, a luat celălalt pahar din mâna Tatălui Său, pentru mântuirea celor păcătoși. Domnul Isus a putut spune: „Paharul, pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu Îl beau?”.

Vedem apoi marea profeție că Dumnezeu nu va lăsa sufletul Său în Locuința Morților, ci Îi va arăta calea vieții. Aceste versete sunt citate iudeilor de Petru în Fapte 2.25-31 pentru a susține învierea Domnului și pentru a arăta că Psalmul 16 nu se aplică lui David în mod personal, ci Domnului Isus. David a scris aceste cuvinte „fiind profet” și „văzând mai dinainte” că ele se referă la învierea lui Hristos. Calea vieții l-a condus prin moarte și înviere; pentru El, aceasta a fost „belșug de bucurie”. L-a condus mai departe, la dreapta lui Dumnezeu, unde sunt „desfătări pentru totdeauna”.

Iată care a fost bucuria pusă înaintea Lui (Evrei 12.2)!

Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit? ... Mi-au străpuns mâinile și picioarele ... Își împart hainele Mele între ei și pentru cămașa Mea aruncă sorți. Psalmul 22.1,16,18

Psalmul 22 exemplifică ceea ce apostolul Petru a vrut să spună când a scris: „...patimile care erau pentru Hristos și gloriile de după acestea”. Psalmul este împărțit în două părți: versetele de la 1 la 21 sunt despre suferințele lui Hristos, iar versetele de la 22 la 31, despre gloriile Împărăției lui Mesia.

Psalmul 22 începe cu suferințele Domnului privit ca jertfa pentru păcat. El suferă sub dreapta mână a lui Dumnezeu împotriva păcatului și este părăsit; strigă, dar nu este auzit, și totuși Îl arată drept pe Dumnezeu în sfințenia și credințioșia Sa.

În versetele 6-22 citim despre suferințele Domnului pe cruce și despre învierea Lui. Aceste profeții uimitoare au fost împlinite în detaliu de Domnul Isus. El a suferit dispreț din partea poporului Israel și din partea neamurilor (versetele 6-12); puterea lui Satan s-a manifestat împotriva Lui (leul care răcnește – versetul 13); sunt detaliate apoi suferințele adânci ale crucificării Sale, inclusiv faptul că mâinile și picioarele l-au fost străpunse (versetele 14-17); oamenii și-au împărțit hainele Lui între ei și au aruncat sorți pentru cămașa Lui. Învierea este anunțată de cererea Lui de a fi scăpat din gura leului. El vestește Numele lui Dumnezeu „fraților în mijlocul adunării” (versetul 22; conform cu Ioan 20.17-19).

În continuare, psalmul este o profeție despre Împărăția lui Mesia în mileniu. Începe cu binecuvântarea lui Israel „sămânța lui Iacov” și apoi se extinde, cuprinzând toate națiunile: „toate familiile națiunilor se vor închina înaintea Ta” (versetul 27). Cu siguranță, națiunile își vor aduce aminte de El în timpul Împărăției. Dar ce favoare pentru noi să ne amintim de El astăzi, vestind moartea Lui în vremea respingerii Sale, până la venirea Lui!

El îi păzește toate oasele, niciunul din ele nu este zdrobit. Psalmul 34.20

Acest psalm mesianic se deosebește de ceilalți patru de dinainte pentru că aceia aveau în întregime înțeles mesianic, pe când în Psalmul 34 numai versetul 20 este o profeție despre Hristos! Însă acest verset constituie o profeție uimitoare, care descrie cu ce fel de moarte avea să moară Mesia.

Cheia înțelegerii acestei profeții o găsim în instrucțiunile despre Paște, când niciun os al mielului nu trebuia să fie zdrobit (Exod 12.46). Fiecare detaliu al sărbătorii Paștelui este bogat în semnificații despre Domnul Isus (1 Corinteni 5.7). Fiecare creștin cunoaște semnificația de bază a sângelui mielului de Paște, dar ce înseamnă că niciun os nu trebuia să-i fie zdrobit? În acest psalm este scris despre Mesia că Iahve „îi păzește toate oasele, niciunul din ele nu este zdrobit”. Această profeție este citată o singură dată în Noul Testament și este semnificativ că ea apare în Evanghelia după Ioan. Aceasta este Evanghelia care îl arată pe Hristos ca „Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1.29). Tot în această evanghelie, Paștele ocupă un loc mult mai important decât în celelalte trei. Multe dintre relatările din Evanghelia după Ioan sunt situate în timp în perioada mai multor sărbători ale Paștelui.

Evanghelia după Ioan începe cu Ioan Botezătorul care mărturisește că Isus era Mielul (Ioan 1.29) și se încheie cu mărturia apostolului Ioan: „Dar, venind la Isus, când au văzut că Acesta murise deja, nu l-au zdrobit fluierile picioarelor, ... pentru că acestea au avut loc ca să se împlinească Scriptura: «Niciun os nu l se va zdrobi»” (Ioan 19.33,36). Soldații romani au zdrobit oasele picioarelor celor doi tâlhari ca să le grăbească moartea, dar nu și picioarele Domnului Isus, pentru că au văzut că murise deja. Nu un om l-a luat viața, ci El și-a dat-o de bunăvoie (Ioan 10.17,18). Într-adevăr, El a fost Mielul Pascal!

În jertfă și dar de mâncare nu Ți-ai găsit plăcerea: Mi-ai străpuns urechile; n-ai cerut ardere-de-tot, nici jertfă pentru păcat. Atunci am zis: „Iată, vin; în sulul cărții este scris despre Mine. Este desfătarea Mea, Dumnezeul Meu, să fac plăcerea Ta, și legea Ta este înăuntrul inimii Mele”. Psalmul 40.6-8

Psalmul 40 a fost numit „psalmul întrupării”. Tema centrală a acestui psalm este Hristos devenind Om și venind în lume pentru a face voia lui Dumnezeu. Mesia Însuși vorbește în acest psalm. El declară că Dumnezeu nu are plăcere în jertfele de sacrificiu ale sistemului levitic. Planul lui Dumnezeu și păcatul nostru cereau mai mult decât sacrificii de animale.

Mesia spune: „Mi-ai străpuns urechi”. Traducerea greacă a Vechiului Testament redă acest verset prin: „Mi-ai întocmit un trup”; așa este citat în Evrei 10.5. Autorul Epistolei către Evrei spune că suntem „sfințiți prin jertfirea trupului lui Hristos” (Evrei 10.10). El a devenit Om ca să Se dea pe Sine Însuși ca jertfă (Evrei 9.14). Înainte de începutul timpului, Hristos a spus: „Iată, vin, în sulul cărții este scris despre Mine” (versetul 7). Expresia „în sulul cărții” înseamnă sfatul veșnic al lui Dumnezeu ca Hristos să vină în lume. Unii înțeleg din această expresie că Scripturile Vechiul Testament, de la Geneza la Maleahi, vorbesc despre Hristos. Hristos este Centrul sfaturilor lui Dumnezeu, atât în eternitate, cât și în profețiile scrise ale Bibliei.

Era plăcerea lui Hristos să facă voia Tatălui, pentru că El Însuși a spus: „Legea Ta este înăuntrul inimii Mele” (versetul 8). Așa cum înăuntrul chivotului legământului erau tablele legii, izvorul lăuntric al inimii Domnului era voia Tatălui Său. Într-adevăr, aceasta era mâncarea Sa (Ioan 4.34), iar desfătarea Lui era să-l facă Tatălui plăcere. El putea spune: „Eu fac totdeauna cele plăcute Lui” (Ioan 8.29), chiar dacă aceasta a însemnat „moarte de cruce”.

Chiar și prietenul meu apropiat, în care mă încredeam, care mânca pâinea mea, a ridicat călcâiul împotriva mea. Psalmul 41.9

Acest psalm începe cu promisiunea Domnului pentru acela care are milă de sărac. „Cel sărac” este un termen folosit în Psalmi pentru a descrie rămășița credincioasă a lui Israel în perioada necazului celui mare. Duhul lui Hristos se identifică în întregime cu ei în acest psalm, mai ales în durerea trădării pe care o vor trăi atunci. Domnul Isus va putea să simtă cu ei, pentru că și El a fost trădat de unul dintre ucenicii Lui!

În versetul 9, Duhul profetic ne poartă înainte, spre noaptea în care Domnul Isus a fost trădat. Era în camera de sus cu ucenicii și tocmai le spălase picioarele (Ioan 13.4,5). Scena spălării picioarelor este o imagine a slujbei de Avocat a Domnului, prin care ne curățește în drumul nostru aici jos. El a spălat și picioarele lui Iuda Iscarioteanul; după aceea, El citează din Psalmul 41.9: „Cel care mănâncă pâinea cu Mine și-a ridicat călcâiul împotriva mea”. Chiar călcâiul spălat mai înainte de mâinile Lui pline de dragoste se ridică acum împotriva Sa! Iuda și-a îndreptat călcâiul spre ușă și picioarele sale l-au dus să împlinească trădarea lui Hristos (Ioan 13.18,30). Rămășița credincioasă a lui Israel va

cunoaște trădarea Anticristului în viitor, dar va avea parte de simpatia Domnului Isus în mijlocul necazului, așa cum și noi avem astăzi parte de ea în încercările noastre.

Să observăm că Domnul Isus nu a citat acest verset în întregime, ci a omis câteva cuvinte: „Chiar și prietenul meu apropiat, în care mă încredeam”. Domnul nu s-a încrezut în Iuda, „pentru că-l știa pe cel care avea să-L vândă” mai dinainte. El le spusese celorlalți ucenici că nu toți erau curați (Ioan 13.10,11). O, harul și atotștiința Domnului nostru!

Tronul Tău, Dumnezeule, este în vecii vecilor; sceptrul împărăției Tale este un sceptru de dreptate. Tu ai iubit dreptatea și ai urât răutatea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi. Psalmul 45.6,7

Inima psalmistului „clocotea” de ceea ce compusese despre Împărat. Cu limba lui „ca pana unui scriitor iscusit”, Îl descrie pe Împărat ca fiind „mai frumos decât fiii oamenilor; harul este turnat pe buzele Tale: de aceea Dumnezeu Te-a binecuvântat pentru totdeauna”. Când Mesia era pe pământ, oamenii se minunau auzind cuvintele Sale pline de har (Luca 4.22). Chiar dușmanii Lui au fost nevoiți să admită: „Niciodată n-a vorbit vreun om așa, ca Omul Acesta” (Ioan 7.46). El era cu adevărat mai frumos decât fiii oamenilor. Psalmistul scrie și despre vrednicia Împăratului în luptă, pentru că Se va încinge cu sabia și vrăjmașii Îi vor cădea la picioare (Apocalipsa 19.15).

Un alt fapt remarcabil ne este adus înaintea și aflăm că acest Împărat este și Dumnezeu (versetele 6 și 7)! În Epistola către Evrei, Duhul Sfânt aplică aceste versete lui Hristos. Comparându-L pe Fiul Omului cu îngerii, El spune: „Iar către Fiul: «Tronul Tău, Dumnezeule, este din veacul veacului; și un toiag de dreptate este toiagul Împărăției Tale»” (Evrei 1.8). Mesia este mai mare decât îngerii – El este o Persoană divină! Hristos „a iubit dreptatea și a urât nelegiuirea” și datorită acestor trăsături pe care le-a manifestat ca Om, l-a fost dat un loc mai presus decât cel al tovarășilor Lui (versetul 7). Acest Om uns și înălțat are „tovarăși” care sunt „toți dintr-Unul” și care sunt numiți și frații Lui (Evrei 2.11). Ce har minunat că sfinții Săi sunt aduși în asemenea legătură strânsă cu El! Totuși, nu trebuie niciodată să uităm că El este mai presus decât tovarășii Săi datorită măreției Persoanei Lui!

Te-ai suit în înălțime, ai luat robia roabă, ai primit daruri în om. Psalmul 68.18

În prima jumătate a acestui psalm, Dumnezeu conduce poporul Israel prin pustie (versetele 1-17); în a doua jumătate se prezintă eliberarea viitoare a lui Israel și domnia de o mie de ani a lui Hristos (versetele 19-35). Numele divin „Adonai” („stăpân suprem” sau „domn”) apare de șapte ori în acest psalm. Semnificația acestui lucru este că „Adonai” folosit în Psalmi se referă adesea la Hristos (de exemplu, Psalmul 110.1). Folosirea cuvântului Adonai în Psalmul 68 are înțeles profetic referitor la domnia lui Hristos ca Om. El Se suie triumfător pe înălțime și ia în robie dușmanul, cel care a avut în stăpânire omenirea.

Versetul 18, profeția din textul nostru de astăzi, este centrul acestui psalm. Se vestește înălțarea lui Hristos ca Om pe tronul lui Dumnezeu. Apostolul Pavel aplică acest verset la înălțarea lui Hristos, în special în legătură cu darurile slujirii creștine (Efeseni 4.8). Din poziția de Cap Înălțat al Adunării, El primește daruri „în om” și dă aceste daruri Trupului lui Hristos (Efeseni 4.8-12). În prima Epistolă a lui Pavel către Corinteni citim că Duhul Sfânt împarte diferite daruri oamenilor. Dar în Efeseni oamenii sunt priviți ca daruri date de Hristos Adunării: evangheliști, păstori și învățători. Darurile miraculoase au încetat. Dar darurile de la Hristosul Înălțat prezentate în Efeseni 4 rămân atâtea vreme cât Adunarea este pe pământ, pentru că El, Capul, este credincios să îngrijească de Trupul Său cât timp acesta se află aici jos.

Apostolul Pavel omite ultima parte a versetului 18, care vorbește despre „cei răzvrățiți”, pentru că se referă la Israel, care va fi binecuvântat în viitor de Dumnezeu. Adunarea este îngrijită de Hristos acum, așa cum Israel va fi întărit de Adonai în viitor, pentru că „El dă putere și tărie poporului. Binecuvântat să fie Dumnezeu!” (versetul 35).

Cei care Mă urăsc fără temei sunt mai mulți decât perii capului Meu, ... pentru că râvna casei Tale M-a mistuit ... Și Mi-au pus fiere în mâncare și, în setea Mea, Mi-au dat să beau oțet. Psalmul 69.4,9,21

Psalmul 69 detaliază suferințele lui Hristos și necazurile din timpul vieții și morții Sale. Se încheie cu descrierea mântuirii, a restabilirii și a binecuvântării lui Israel în zilele din urmă: „Pentru că Dumnezeu va mântui Sionul”. Trei profeții din acest psalm sunt citate în Evanghelia după Ioan.

Versetul 4 este cel la care Domnul Isus face referire atunci când descrie ura oamenilor față de El: „M-au urât fără temei” (Ioan 15.25). Starea îngrozitoare a inimii omului este dezvăluită de cuvintele „fără temei”; sensul literal al acestei expresii este că L-au urât „gratuit” sau „fără motiv”.

Versetul 9 este amintit de ucenici după ce Domnul a curățit templul de schimbătorii de bani (Ioan 2.13-17). Din râvnă pentru Tatăl Său, nu dorea să fie reprezentat greșit prin acțiunile nelegiuite ale oamenilor. Ce râvnă a avut El pentru Casa lui Dumnezeu!

Versetul 21 ne spune despre setea pe care a suferit-o Domnul pe cruce. Și în Matei și în Marcu este amintit faptul că L s-a dat să bea oțet (Matei 27.34; Marcu 15.36); totuși, doar în Evanghelia după Ioan se găsesc cuvintele Domnului: „Mi-e sete” (Ioan 19.28).

În această Evanghelie, apa este omniprezentă: vasele ceremoniale erau umplute cu apă (Ioan 2), apa nașterii din nou (Ioan 3), darul apei vii (Ioan 4), slăbănogul de la scăldătoarea Betesda (Ioan 5), strigătul Domnului „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (Ioan 7) și orbul de la scăldătoarea Siloam (Ioan 9). Și doar în această Evanghelie, unde apa vieții este oferită celor însetați spiritual, El strigă: „Mi-e sete!”. Fie ca toți cei care citesc aceasta să bea din apa vieții pe care El o oferă fără plată!

El va porunci îngerilor Săi pentru Tine, ca să Te păzească în toate căile Tale: ei Te vor purta pe mâini, ca să nu-Ți lovești piciorul de vreo piatră. Psalmul 91.11,12

În Psalmul 91, Mesia este descris ca Omul desăvârșit, dependent, singurul care a locuit într-adevăr „în locul ascuns al Celui Preaînalt”, și care a rămas „la umbra Celui Atotputernic”. Ideea psalmului este: Hristos salvat dinaintea vrăjmașilor Lui și păzit de Dumnezeu pe calea Lui pe pământ (versetele 2-10). „Niciun rău nu ți se va întâmpla și nicio rană nu se va apropia de cortul tău.”

În Evangheliile după Matei și după Luca citim despre ispitirea Domnului Isus și observăm cum Satan a citat din acest psalm. Aceasta dovedește că Satan considera acest psalm drept profeție mesianică, dar, dacă privim atent, observăm că l-a citat greșit. L-a dus pe Domnul pe streășina templului și l-a spus: „Dacă ești Fiu al lui Dumnezeu, aruncă-Te jos” (Matei 4.6). Apoi a citat versetele 11 și 12, dar a omis o parte din versetul 11, „să Te păzească în toate căile Tale”. Promisiunea protecției prin îngeri pentru Mesia era legată de ascultarea și dependența Lui de Dumnezeu. Urma să fie păzit când umbla pe căile lui Dumnezeu. Domnul Isus a împlinit întotdeauna voia lui Dumnezeu; Satan a încercat să-l determine să părăsească drumul ascultării, dar nu a reușit. În acest psalm sunt arătate patru imagini ale lui Satan: ca leu, ca năpârcă, ca leu tânăr și ca șarpe (versetul 13). În imaginea leului, Satan este o putere nimicitoare (1 Petru 5.8), a năpârcii – el vine ca un înger de lumină (2 Corinteni 11.14), a leului tânăr – se arată energia lui de a se opune lucrurilor lui Dumnezeu (Iov 1.7), iar a șarpelui – este prigonitor și ucigaș (Apocalipsa 12.4-13).

Psalmul 91 se încheie cu glorificarea lui Mesia: „Îl voi pune pe înălțime”. Aceasta, pentru că Mesia l-a iubit pe Dumnezeu și, în umanitatea Lui sfântă, a arătat în mod desăvârșit dependență și ascultare de Dumnezeu.

Tu ai întemeiat pământul la început și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale; ele vor pieri, dar Tu vei rămâne; și toate se vor învechi ca o haină, le vei schimba ca pe un veșmânt și se vor schimba, dar Tu ești Același și anii Tăi nu se vor sfârși. Psalmul 102.25-27

Antetul acestui psalm îi descrie cu acuratețe conținutul: „O rugăciune a celui întristat”. Psalmul 102 descrie în amănunt suferința lui Mesia și părăsirea Lui, în versetele 1-11. Vrabia nu trăiește izolată, dar Mesia este ca „o vrabie pe un acoperiș”. Domnul Isus a fost părăsit de ucenicii Lui și respins de poporul Său, dar aceste suferințe pălesc în comparație cu mânia lui Dumnezeu pe care a suportat-o când era pe cruce.

Ispășirea nu este prezentată în acest psalm, dar putem vedea suferința lui Mesia pentru Israel – El urma să moară „pentru națiune” (Ioan 11.51). Rezultatul este prezentat în versetele 12-22, unde se descriu restabilirea lui Israel și venirea Domnului: „Domnul va rezidi Sionul, Se va arăta în gloria Sa”.

Apoi citim ceva remarcabil, când Mesia spune: „El Mi-a frânt puterea în drum, Mi-a scurtat zilele” (versetul 23). Mesia urma să fie „nimicit” (Daniel 9.26; Isaia 53.8). Ce fel de împărăție putea fi fără Împărat? Răspunsul este dat când citim că „anii Săi sunt din generație în generație” și că El nu este altul decât Domnul Creatorul! Explicația divină a acestor versete o găsim în Epistola către Evrei (Evrei 1.10-12). Creația se va învechi și va pieri, dar Hristos rămâne „Același” și anii Săi nu se vor sfârși (versetele 26 și 27).

„Același” este un titlu divin care înseamnă „Cel care există și nu Se schimbă”. Putem să ne punem încrederea în El în mijlocul unei lumi mereu schimbătoare. Isus Hristos, Același ieri, azi și pentru totdeauna (Evrei 13.8)!

Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale” ... Domnul a jurat și nu-l va părea rău: „Tu ești preot pentru totdeauna, după rânduiala lui Melhisedec”. Psalmul 110.1,4

Psalmul 110 este citat în Noul Testament mai mult decât orice alt pasaj din Vechiul Testament. El descrie poziția prezentă a lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu, domnia Sa în Împărăția de o mie de ani, preoția Sa după rânduiala lui Melhisedec, judecata Sa asupra căpeteniilor națiunilor și frumusețea Sa morală ca Om smerit, trăind în dependență, și Care va fi înălțat de Dumnezeu.

Domnul Isus le-a pus o întrebare conducătorilor religioși folosind primul verset al acestui psalm. Sămânța lui David era în același timp și Domnul lui David – o mărturie puternică despre divinitatea lui Hristos care i-a redus la tăcere pe cei care Îl criticau (Matei 22.41-46). În acest pasaj, Domnul descoperă și faptul că David a scris acest psalm sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Hristos va sta așezat la dreapta lui Dumnezeu până când va veni timpul să îi supună pe vrăjmașii Săi. La acel moment, Israel se va întoarce la Dumnezeu și se va termina cu starea lor de orbire spirituală. Atunci se vor împlini cuvintele psalmistului: „În ziua puterii Tale, poporul Tău va fi un dar de bunăvoie”. Atunci lumea se va bucura de binecuvântare deplină în timpul preoției Sale după rânduiala lui Melhisedec. El va fi Împărat și Preot al „Dumnezeului celui Preaînalt, Stăpânul cerurilor și al pământului” (Geneza 14.18,19). Toate lucrurile vor fi adunate împreună în El, „cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efeseni 1.10). Prin credință, noi Îl cunoaștem acum ca Melhisedec, Cel care poate să mântuiască și care trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi (Evrei 7.25). Lumea nu cunoaște nimic din privilegiile și binecuvântările spirituale care aparțin încă de pe acum chiar și celui mai simplu dintre credincioși. Fie ca zi de zi să umblăm în puterea lor, așteptându-L pe El!

Piatra pe care au lepădat-o ziditorii a ajuns cap de unghi ... Doamne, mântuiește, Te rog! ... Binecuvântat fie cel care vine în Numele Domnului! Psalmul 118.22,25,26

Psalmul 118 va fi cântecul rămășiței credincioase atunci când vor fi eliberați de Mesia din mâna vrăjmașilor lor. Își vor aminti cum națiunile îi înconjuraseră și îi făcuseră să sufere, dar Domnul i-a eliberat și le-a dat biruința. Este foarte probabil ca acest psalm să fi fost și cântarea pe care au cântat-o Domnul Isus și ucenicii în timpul mesei de Paște, înainte de a părăsi camera de sus (Matei 26.30), deoarece, conform tradiției acelor vremuri, era cântată cu această ocazie.

Domnul Isus a citat acest psalm în ziua de după intrarea Sa smerită în Ierusalim. Marii preoți și bătrânii poporului puseseră la îndoială autoritatea Sa (Matei 21.23). Domnul le-a răspuns, citând direct din Psalmul 118: „Piatra pe care au lepădat-o ziditorii a ajuns cap de unghi”. Ziditorii sunt conducătorii iudeilor care L-au respins pe Hristos, dar Dumnezeu avea să înalțe foarte sus această „Piatră” și avea să-L facă „piatra din capul unghiului”. Expresia „mântuiește” (versetul 25) este redată în Noul Testament prin cuvântul ebraic, „Osana”. Mulțimea a strigat aceasta atunci când Domnul Isus a intrat în Ierusalim și la fel au făcut și copiii în templu (Matei 21.9,15). Domnul Isus i-a avertizat apoi pe conducătorii iudeilor: „Iată, vi se lasă casa pustie” (Matei 23.38). Această stare de părăsire a lui Israel nu va fi permanentă, pentru că El spune că nu Îl vor mai vedea până când vor spune: „Binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului!”. Atunci când iudeii se vor pocăi și se vor întoarce la Hristos, Dumnezeu Îl va trimite din ceruri pentru a instaura Împărăția (Fapte 3.19-21). Credinciosul nu așteaptă niciun fel de eveniment pământesc. Fie ca și noi să veghem și să Îl așteptăm!